

seender har gjort et stort, opofrende og uegennyttigt Arbejde, idet Medlemmerne undtagen Dekanus vare ulønnede, havde faaet en værdigere og smukkere Død end den, det fik i den Strid, det havde med Justitsministeren.

Da Justitsministeren omtalte de Besættelser af Lægeembeder, jeg havde kritiseret, sagde han, at han fulgte det Princip fortrinsvis at tage en af de paa Stedet værende Læger, for saa vidt en saadan søgte Embedet. Jeg maa maaske bruge det Refrain, Justitsministeren brugte forleden Dag, og sige: Det er slet ikke sandt. Det er slet ikke sandt, for jeg kan nævne en hel Del Eksempler paa, at udmærket kvalificerede Læger, som have boet i den By, hvor Embedet var ledigt, have søgt det, men Justitsministeren har ansat en Læge et andet Sted fra, uden at det for udenforstaaende har været muligt at se, hvorfor Justitsministeren har gjort dette.

Saa siger Justitsministeren, at han har fulgt det Princip ikke at tage en Sygehuslæge til Distriktslæge. Det er jo noget, som aldeles ikke kan være Justitsministerens Mening, for han maa være klar paa, at det ikke er ham, der bestemmer, hvem der skal være Sygehuslæge. Det er Amtet, der bestemmer det, det er Amtet, der vælger Sygehuslægerne ved Amtssygehusene, og Justitsministeren kan ikke forbyde den nys udnævnte Distriktslæge at blive Sygehuslæge Dagen efter, at han er udnævnt. Men for Resten er der adskillige Sygehuslæger, der ere blevne Distriktslæger, saa hvad Justitsministeren her siger, passer slet ikke.

Saa siger Justitsministeren, at selv om det var rigtigt, hvad jeg havde sagt, at Lægestanden var utilfreds, gør det ingenting, for Befolkningen har været meget tilfreds. Nej, jeg kan forsikre Justitsministeren, at Befolkningen har været meget utilfreds med mange af de Distriktslægeudnævnelser, han har foretaget. Jeg ønsker aldeles ikke at sige noget ondt om de Folk, Justitsministeren har udnævnt, de kunne hver især være særdeles gode Folk, og jeg fortænker dem ikke i, at de have søgt Embederne. Det, jeg har paaklaget og anket over, er den Uretfærdighed, som er sket, naar Folk, som være meget bedre kvalificerede, ere blevne sprungne forbi, og at man som en Slags Forklaring af Udnævnelserne for hver især af de Mænd, der ere blevne udnævnte, kan paavise en bestemt Forbindelse med en af Ministrene saaledes, at den ene er Indenrigsministerens Huslæge, den anden har været Læge

for Kultusministeren, den tredje for Konseilspræsidenten, den fjerde for Landbrugsministeren. Ja, jeg ved ikke, om Justitsministeren bruger nogen Læge, han ser ikke ud til at fejle noget, saa han bruger maaske ikke nogen Læge, men saa har han i alt Fald gjort sin Tandlæge til Professor. At en Læge har Forbindelse med en Minister synes at bevirke, at han fortrinsvis faar Embeder og Titler, og det er en Administration, om hvilken jeg har Lov til at sige, at den virker demoraliserende paa Lægestanden. Og den har virket demoraliserende paa Lægestanden, for det har ført dertil, at Justitsministeren virkelig indenfor Lægestanden har faaet Folk, som ellers ere gode og ansete Mænd, til at hjælpe sig. Det er den Slags Ting, der viser, hvorledes Systemet virker.

Saa siger Justitsministeren til mig — og det undrer mig unægtelig, at han vil sige det —, at hvis det er rigtigt, hvad jeg siger, maa jeg selv være bleven demoraliseret, for jeg har i sin Tid faaet en lille Bestilling som Læge i Arbejdsraadet, den Gang Justitsministeren fungerede som Indenrigsminister, og denne Udnævnelse tog jeg imod uden Skrupler. Den ærede Justitsminister har jo selv en Gang forsvaret denne Udnævnelse og sagt, at jeg var saa overordentlig vel kvalificeret, og derfor valgte han mig. Nu synes det, som om det ikke har været af denne gode Grund, jeg blev udnævnt, men at det har været af politiske Grunde. Da Stillingen som Medlem af Arbejdsraadet næste Gang blev ledig, blev hverken jeg eller det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen), som de andre Medlemmer af Arbejdsraadet, genvalgte. Der stod indenfor Ministeriet, siges der, en stor Strid om, hvorvidt vi overhovedet skulde genvælges. Saa nøjedes man med at konstituere os. Det var vist ikke rigtig belejligt paa det Tidspunkt at afskedige os, det havde maaske set lidt for galt ud, lige efter hvad der var sket i Regeringspartiet i de Dage. Nej, jeg kan rolig sige, at jeg troede virkelig — jeg var saa naiv at tro det —, at min Udnævnelse ikke var sket af politiske Grunde, og at jeg saa har taget imod denne Post, synes jeg ikke viser noget med Hensyn til min Demoralisation.

I Anledning af, at jeg havde sagt, at jeg efterhaanden kunde komme til at føle Lede ved Politik paa Grund af Justitsministerens Administration og Embedsbesættelser i det Fag, hvor jeg har nøje Indsigt i Forholdene, siger Justitsmini-